

REVISTA NOVA

Any I. - N.º 26

Barcelona, 1.º d'Octubre de 1914

20 cèntims

Detall de la casa de D. F. Figueras a Bellesguard, per D. Antón GAUDÍ

FOT. MAS

REDACCIÓ: CLARÍS, 99.

ADMINISTRACIÓ PORTAFERRIÇA, NÚM. 17 (LLIBRERIA)

NO'S TORNEN ELS ORIGINALS :: LA RESPONSABILITAT DELS MATEIXOS A CÀRREC DE L'AUTOR

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ } CATALUNYA 12 PTES. ANY
RESTO D'ESPANYA . . 15 » »
ESTRANGER 20 » »
Número solt, 20 cèntims.

**OBRADOR DE DAURATS I
DECORACIO ANTIGA I MODERNA**
IMITACIONS A BRONZE MARBRE
MARFIL I ALABASTRE : ESPECIALITAT
EN RESTAURACIO D'ANTIGUITATS
A.LLUCH I J.OLIVA
MALLORCA 286 BAXOS ENTRE LLURIA I BRUCH
BARCELONA

 **IMPREMTA
EMILI GABAÑACH, S. en C.**

Impressions de totes menes
: ben fetes i a bon preu :

Diputació, n.º 308-BARCELONA

Confiserie - Pâtisserie - Bombonnerie
Saló de The - Horxateria - Grill Room

ROYAL

Rambla d'Estudis, n.º 8

☎ Telèfon n.º 2671 ☎

**CICLOS
SANROMÀ**

BALMES 62

Barcelona

Teléfono 1445.

FOTOGRAFIA
D'ART
ROSSELLÓ 277
May

Murtra
Gravador
Hospital 49 Barcelona

**FAIANES CATALA
SANTIAGO SEGURA SC**
GRANVIA 615

BARCELONA

Feu circular REVISTA NOVA

**L'AMPARA
RA Z**

*¿Volen tenir sempre
els mobles il·lustrats?
Comprin*

L'AUTOLAK

producte a base de cera
PREUS
1'00, 2'50 y 4'50 pbs

**DE VENDA
PORTAFERRIÇA 17**

FARRÉ y ASENSIO

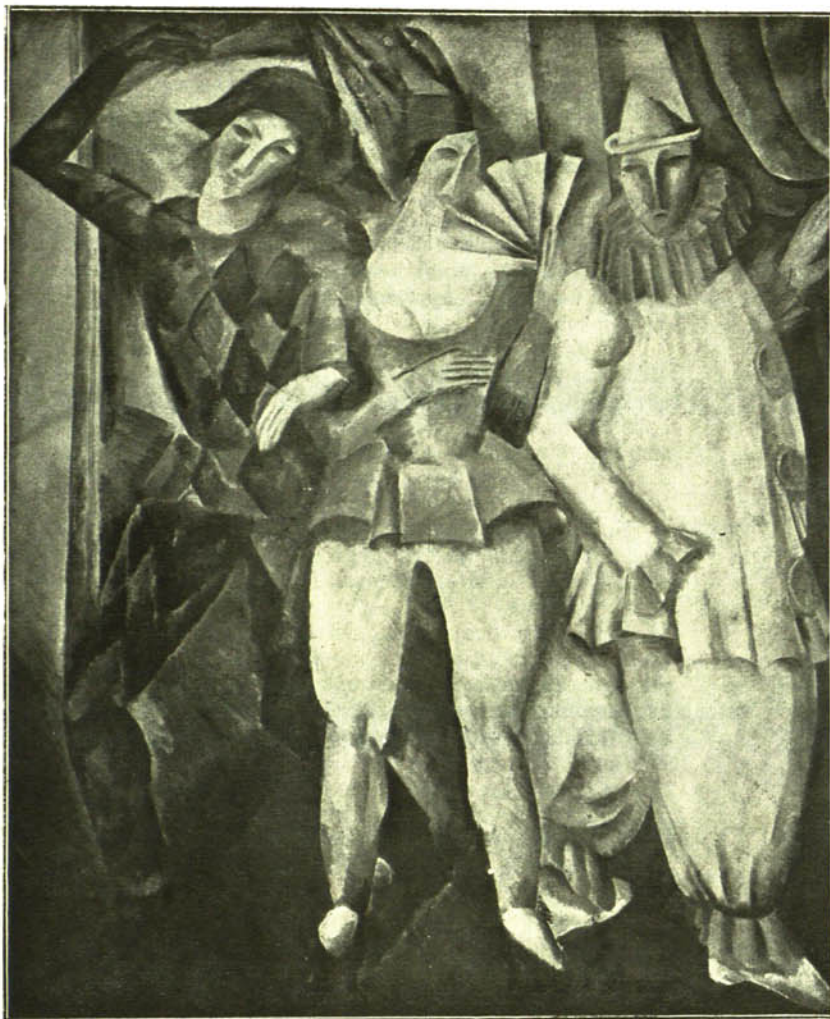
**BELLESA
MODERNE**

ARRUGUES: TAQUES i CICA-
TRIUS: ERUPCIONS i MA-
LALTIES DE LA PELL:
DEL MOIXI: CAIGU-
DA DEL CABELL:
OBESITAT: MA-
SSATJE: MA-
NICURA
ETC.

**RBLA DEL
CENTRE 7
PRL.**

— Qui no anuncia no vén. ¿Ho sent?

LES MÁSCARES, per Enric HAYDEN

COL·LECCIÓ CARLES MALPÉL, PARÍS

Subscripció oberta per REVISTA NOVA en favor de les víctimes franceses de la guerra

SUMA ANTERIOR.	Ptes. 551
Lluís Garriga.	» 5
Pere Inglada.	» 5
TOTAL.	Ptes. 561

LA GUERRA EUROPEA

¿ELS BARBRES?

Viatjant per Alemanya un s'ho sent a cada pas. Els alemanys, individualment modestíssims, us diràn tot sovint, (i certs escriptors francesos ho han recullit amb molt de gràcia) — *nosaltres, que encara som una mica barbres* — o bé, tracten de rentar-se aquesta taca i proclamen — *nosaltres, que ja no som pas els barbres d'altres temps!*.... En el fons vol dir lo mateix, i ho prova el que cert escriptor, enredat en polèmiques que no li escauen, reivindiqui pel seu poble aquest caràcter de barbarie colectiva i li atribueixi la missió providencial d'infundir una nova sanc al món llatí meridional, degenerat i corromput.

Deixem, per ara, això de la corrupció, que prou feina tenen ells a casa seva, amb dignes mestres a tots els finestrals, per anar a escatir quants brins de palla enterboleixen la vista del vehí; lo que cal fer constar és que en això de barbres hi han classes: si s'atribueixen la categoria dels barbres d'Atíla, no hi ha res a dir; ara, si volen ésser com els barbres d'Alaric, pensin que aquest senyor sols somniava en parlar el llatí lo millor que podia i en estrafer les costums dels vençuts, tot respectant monuments, institucions i vides. Ell substituï tan sols als monarques d'espalltes massa

febles per a soportar el pes de l'imperi, però en tot lo demés l'influència exercida es tan escaça, malgrat els llargs segles de dominació, que a les llengües neo-latines amb prou feines hi ha un vuit per cent d'arrels germàniques, i aquestes, encara, són de les que menys paraules han engendrat.

Primer vingué de l'Índia la cultura, com les invasions vigorisadores; després, entorn del Mediterrani s'hi trovà la verda-dera proporció de les formes de l'intelete i de l'organització de la força, i aquest ceptre, que ha passat de mà en mà, entorn d'aquest mar tan ben salat, encara no s'ha allunyat pas de ses platges. Vinguin en pau a banyars-hi els barbres, i oblidin missions providencials.

HECTOR ORIOL

* * *

Cretinisme. — Una publicació arqueològica de Barcelona, més germanòfila que'l kaiser, se limita a comentar la destrucció de la catedral de Reims amb aquestes mesquines paraules:

«.... els alemanys han contestat, justificant el fet, si és que té possible justificació per uns i altres (uns i altres són els alemanys i els francesos)

Es veritat que'l mateix sant cristià que ha escrit això ja havia escrit abans que «la Bellesa és la conseqüència de les harmonies que realitza l'art, posant en ordre les coses i exaltant aqueix ordre». «Durant molt temps, hem cregut que l'obra d'art era un element d'expressió humana, i en veritat no és aixís....»

I, quan éll ho assegura tant formalment

* * *

Diuen els astuts.... — «L'Anglaterra és un poble traïdor que immolarà als seus aliats per a treure bon profit de la desfeta.»

Aqueix clixé de la «pèrfida Albion» ja està passat de moda. Es molt possible, això sí, que l'Anglaterra sigui la menys perjudicada de les nacions, però en això no hi ha cap perfídia i és de creure que les demés nacions beligerantes voldrien que'ls acon-teixements els havessin afavorit aixís mateix. Tots els espanyols tenim especial interès en que l'Anglaterra, i si es possible la França i tot, quedin lo menys quebrantades possible. Empró per demunt de totes les consideracions en prò de l'Anglaterra cal fer la de que la seva acció és la més profitosa als aliats, a la Sèrbia, a la Bèlgica, a totes les petites nacionalitats absorvides i, en fi, a la pau universal, i no's veu pas cap altra acció que la pugui substituir amb ventatja.

Lo útil s'encoratja per ell mateix, es desprèn de la massa i ningú se'n pot passar; lo bell deu ésser encoratjat, car poca gent el posseeixen i molts pocs en tenen necessitat.—J. W. GOETHE

HENRY HAYDEN

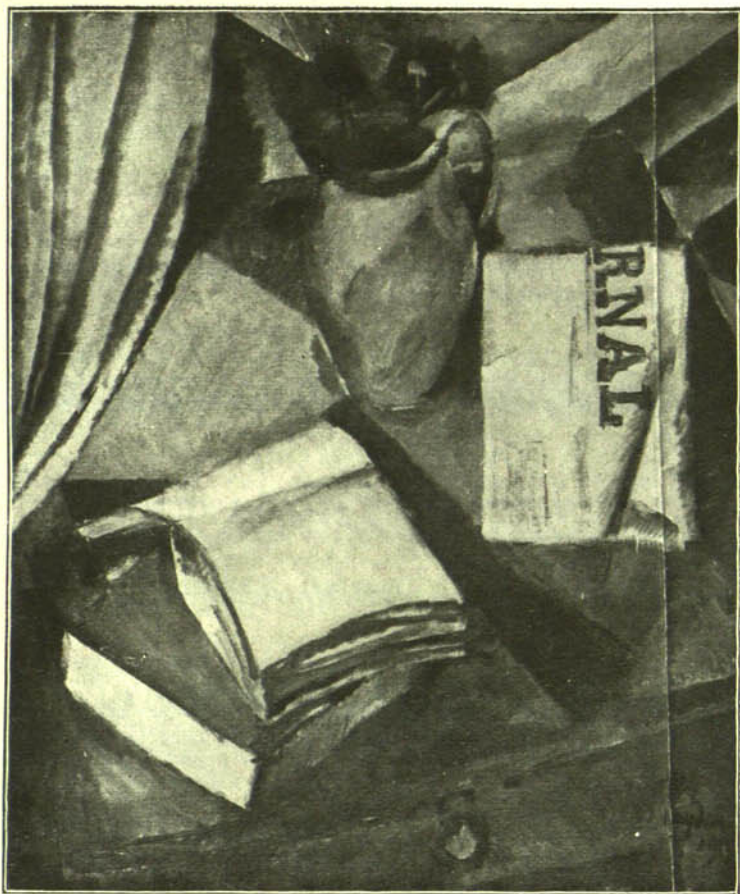
PER ANDRÉ SALMON

L'exposition des peintures d'Henry Hayden est de celles qui se justifient. Ce n'est ni par l'effet d'une gageure, ni par celui d'un caprice que l'artiste nous convie. Mais, pressé par quelques-uns, il offre à notre attention une œuvre virile, une et multiple. Non point pourtant l'œuvre définitive qu'il nous donnera; simplement celle édictée au rythme des premiers enthousiasmes réfléchis. Que ceux qui n'ont point créé songent à ce que pèse à la quiétude d'un artiste le fardeau d'une œuvre. Il faut qu'il s'en délivre, qu'il l'arrache de soi; s'il est poète il a le livre, s'il est peintre la cimaise.

Certes ce jeune artiste atteindra quelque jour à la plénitude par des étapes dont — capable aujourd'hui de juger son effort d'hier — s'est-il sans doute, déjà, assigné la première. J'approuve fort Hayden d'avoir, afin de nous éclairer sur ses directions premières et à venir, fait figurer quelques toiles de naguère, frémissantes de volonté personnelle (encore en quête de soi) et de piété envers les maîtres. Dans ces témoins de prime jeunesse, l'influence de Gauguin apparaît discrète mais évidente. Bientôt cette autorité se fait plus légère, rend la main, pour ainsi dire, au disciple digne enfin de la liberté.

Celui-ci ne retient de sa grande leçon que l'essentiel; à savoir que l'artiste peut et doit, pour être libre et être lui-même, se chercher une patrie idéale hors du temps et des lieux où ne l'a pas situé sa volonté seule.

Ce qui constitue le fond même de l'exposition d'aujourd'hui est le fait d'un peintre qui s'est livré éperdument à l'amour d'un univers accepté et compris, et contemplé, selon les lois qui régissent l'œuvre du Poussin. Comme le maître juvénile et savant créa le paysage, ceux d'aujourd'hui qui le comprennent sauront recréer, après les impressionnistes, une nature vierge mais sans barbarie.

NATURA MORTA, per Enric HAYDEN

Si Hayden interprète, au moyen de lignes sobres et de couleurs fondues en une brève harmonie, quelque paysage du Pouldu, il connaît l'art d'ennoblir sa composition au moyen de personnages qui, n'appartenant pas en fait à la nature dont il s'inspire, y ressortissent rigoureusement toutefois.

Ainsi, Hayden affirme-t-il son logique dessein de composer enfin des tableaux; et plusieurs fois il satisfait ce vœu avec, par exemple *Le Paradis Perdu*, *Baigneuses*, etc. Fatigués des expériences savantes, mais tristement théoriques, nous sommes impatients d'œuvres plus complètes et n'est-il pas affligeant, en vérité, de devoir, parfois prendre la défense des contemporains les plus justement méprisés, lorsqu'ils ont conservé le sens du sujet, corrompu misérablement, il est vrai, par l'anecdote.

Je crois fermement qu'Henry Hayden échappera, par la sûreté de ses directions, à l'un et à l'autre danger.

S'il faut caractériser d'un trait le talent de ce peintre, je dirai que l'esprit de continuité est le propre d'un tel art. A considérer l'effort présent d'Henry Hayden, nous nous persuadons qu'il poursuivra son œuvre. Le beau miracle en art, c'est que chaque réalisation apparaisse définitive et pourtant commande une réalisation plus forte et issue d'elle-même, si rien de vrai n'est définitif qu'en soi. Mais on exige qu'une vérité de cet ordre soit indirectement sensible et, en l'heureuse circonstance la ruse — qui fit l'académisme — est l'ennemie de l'art ingénu, le seul que daigne bien recevoir la science.

Hayden est nourri de ces vérités fondamentales à quoi la corruption des talents refait une virginité. Tout est à recréer. Voici peut-être s'ouvrir le plus bel âge de la peinture. Aussi, réjouissons-nous lorsque, parmi nos primitifs agissants, surgit un artiste franc et robuste, candide mais subtil.

PELS NOSTRES GERMANS DE FRANÇA Y BELGICA

Tenim molt gust en fer-nos ressó dels treballs que'l setmanari madrileny *Nuevo Mundo* està fent per a comprometre a quantes famílies vulganes encarregar-se de l'educació d'orfes de soldats de Bèlgica i de França. Nosaltres hi ferem tot lo que podrèm.

REVISTA NOVA s'adhereix a l'idea de que Espanya auxilli als ferits dels exèrcits beligerants i demana que's porti a la pràctica lo més aviat possible, aixís com també l'aclariment de lo del fusellament de cinc solletrins pels alemanys.

PAISATGES DE LA CIUTAT

LA BARCELONETA

PER ALEXANDRE PLANA

La seva naixença

Entre la mar i el port, entre l'ona verdosa de la platja i la pedra dels molls, com la filosa que gira i va filant, fou la Barceloneta formada poc a poc; que diuen si fou feta, quan la sobirania del rei Ferràn sisè sobre 'l plànol exacte d'un precís enginyer. Aleshores la gent de ciències, sostenia que la bellesa ens vé pel dó de simetria, i aixís, el nostre barri marítim fou creat amb la pruija rígida de l'uniformitat.

Vetaquí perquè ara — sigle vint — s'ens fa estrany el veure cada pany de paret com el pany d'un altre, amb un frontó triangular que exorna el marc de les finestres i dels portals.

Com torna, imagina't, el dia que a la platja sorrera els que eren pescadors de la antiga Ribera vingueren en la cerca de lloc nou! ¿Còm hauria nat diferent el barri si s'hagués a llur tria deixal creixer la forma dels carrers i les places! Hauria estat germana dels pals i les barcasses. Prò la Barceloneta nasqué de cop i volta, per domeny de la mar que l'amoixa i l'escolta com un germà que vetlla a són germà més petit i li fa companyia quan s'acosta la nit.

Barceloneta eixida de la sorra cremada, extesa a l'altre banda del port, ets canviada en una vila calma qui sembla mirà el món quan guaita la columna del monument de Colón.

L'ànima

Per sobre l'entrellat de les veles i els pals que han sentit les calitges i ventades bojals, va l'ànima del barri amb l'ansia de fè enrera l'obra nova que's menja la població pesquera els magatzems que oculten la fosca aigua del port i deturen la força del vent garbí i el nord. Però el seu cós destria del cós de la ciutat. Es la Barceloneta com un poble girat d'esquena a Barcelona, qui venta falconada a la varia bellesa de cada cantonada.

Bona Barceloneta, esquerpa i recullida en tu mateixa, sembles massa feta a la vida d'esforç i de pobresa que sabs no ha d'acabà, per als vells i els que neixen, per avui i el demà, però ferma com l'home que s'esforça i que fia a la mar el llevat del pa de cada dia.

La fesomia

Entre la sorra groga i la pedra dels molls, entre l'onada lliura i la que és fosa en bombolls, té la Barceloneta la fesomia ardent. De sempre que la colren la salabor i el vent. La línia irregular de les cases, de lluny és tota seca, aixuta per la cremor del Juny. La calç ja s'és tornada grisa, groguenca, humida en les parets. I sembla cada casa enxiquida per la blavor del cel que la retalla. El verd de l'aigua al fons allunya l'esguard i al cel se perd. Cases baixes, carrers que apopen els balcons. Fortor de peix, de veles plegades, de taulons amb verdet. Mescla viva de les colors més fortes — el vert, el blau, el gris, el vermell — en les portes i en les robes que pengen posades a secà. En colors i en olors la llum tota 's desfà: avall de les parets i en l'aire regalima

i com un fil de fum tan aviat s'aprima
com és un clap de núvol que travessa l'espai
del port (un hom diria no ha d'acabar-se mai).

Barceloneta, sembles portada de la llum,
de la sorra i del vent, de l'aigua i la farúm
d'una carn que tremola amb un bramul selvatge.
Paisatge de carrers arreglerats, paisatge
de vaixells, de barques, de veles i de pals,
de magatzems enorms i de petits sorralles,
de finestres obertes, de robes virolades,
i gent de mar que fa l'olor de les onades,
tu ens fas senti el desig de les coses que hi han
més enllà, al enfora, més enllà la mar gran.

*Cada país té com a paleta animada i viva el tò de les galtes de les seves
dones i els jocs de sa llum. — E. J. DE GONCOURT.*

UN CARTELL RELIGIÓS

Amb un atreviment i un bon gust a que no'ns tenen acostumats els treballs gràfics d'aquesta mena, s'han presentat aquest any els cartells de les festes de la Mercé. Hem procurat enterar-nos de qui era l'autor del hermós encuadrament barroc i resulta ser-ho en Ramón Sunyé, un refinat i pacient joier, artífex dels metalls preciosos que va fent la seva via i complint la tasca assenyalada en un piset del carrer de la Palla. L'enhorabona al artista i als Oliva, de Vilanova, qui han estampat el treball.

PETIT COMENTARI

AL

GRAN CONFLICTE

Ha sigut destruïda la catedral de Reims! Això entre els homes d'art produirà més sensació que la mateixa declaració de la guerra europea.

La catedral de Reims ha sigut destruïda i ja no la veurè mai més.

En un vast museu ens desesperarem demà davant dels seus fragments i dels bocins d'estatua.

Totes les nacions faràn sentir la seva protesta, i nosaltres protestarem també enèrgicament.

Més aquí a Catalunya, aquí a Barcelona, per egoisme i per avarícia estem ja fà temps perpe-trant un simil atentat.

Estem destruint una catedral abans de que aquesta sigui construïda, ja que tot això és el no posar-hi el nostre esforç.

Deixem que passin anys, i que en el temple de la Sagrada Família s'hi aturin les obres.

I mentres tant en Gaudí es fa vell....

JOAN BORDÀS,
Arquitecte.

*Cada home deu tenir dugues
patries, la seva i la terra de
França. — JEFFERSON.*

ENRIC HAYDEN

Enric Hayden és un artista dels d'avantguarda dels més prometedors del cezannisme. No sembla pas encara ben orientat. Apassionat del seu mestre, no deixà emprò de traïr-lo ja des d'un començament al assimilar-sen més les apariències i defectes que'l pensament. Encara no se trobava ben encaminat per aquesta ruta que ja's desencaminà cap a un cubisme més o menys vergonyant i gratuït, doncs que no s'hi mostra pas més eloqüent que en l'etapa cezanniana. Les seves bones condicions de robustesa, de forma i de comprensió estètica traspüen emprò al través de totes aquestes disfreses i és d'esperar, per lo tant, que no trigarà pas gaire el talent de l'Enric Hayden a manifestar-se definitivament.

El color d'aquest pintor és pobre, clar, terrós i un xic agre, però harmoniós i just.

En aquest mateix número reproduïm el pròlec que l'Andreu Salmon escrigué pel catàleg de la seva exposició del 8 de Janer de 1912 a can Druet, a París.

EL GENI FRANCÈS EN PINTURA

VII

EL ROMANTICISME. — DELACROIX

L'escissió del romanticisme entre dibuixants i coloristes otorgà an aqueixos la representació única del romanticisme. Com ja diguerem en nostre capítol IV, el valor que la nova escola donava a la paraula romanticisme era molt elevat; els primers romàntics refusaven a la bellesa plàstica un valor estètic absolut, oposant-li la recerca del moviment, de la passió i de la vida. Renunciaren al canon de bellesa i al modul de proporció per a desentranyar lo bell d'entremig de totes les espècies i accidents, sense preferència, i donar-ne tot lo més intensament possible el caràcter. Abandonaven l'ús esclussiu del model desnú com un artífici, negaven la superioritat dels ropatges antics i acceptaven entusiasmats els vestits de tots els pobles i èpoques i consideraven el paisatge, la decoració i l'art industrial com arts tan belles com les fins aleshores considerades. Apreciaven la personalitat de visió i de factura contra l'escolasticisme dels vells tallers i acadèmies; amaven més el temperament que la correcció perquè, deien, la puresa del dibuix, el coneixement anatòmic i la claretat lògica de la composició poden trobar-se en obres manses i fredes. Negaven al art tota transcendència moral o altra que no fos l'objectiva; adoraven, per damunt de tot, el color, això que a Barcelona ne diuen la platxeria immoral

LA JUGADA D'ESCACS, per Enric HAYDEN

Saló dels Independents d'enguany

COL·LECCIÓ CARLES MALPEL, PARÍS

— Una tercera per a Europa.
— S'haurà d'esperar perquè ara l'están arreglant.

dels sentits. En resum, els romàntics, segons en Léon Roseuthal (1), pretenien instaurar una pintura lliura de fórmules subjectives, savorosa de factura i que és dirigida als sentits i per ells al sentiment.

En el fondo aqueix esperit vital se troba en totes les obres mestres de la pintura. L'Ingres mateix integrava aqueixos idèntics anhels. Però el romanticisme conta senyaladament en l'història de la pintura, en primer lloc, perquè representa una reacció impetuosa sobre'l formulisme, i segona i principal per ésser, més pronunciadament que en el cas Ingres, un d'aqueixos moments d'anàlisi i constatació del fenomen estètic que únicament el geni francès ha cercat i resolt sobre'l terreny artístic mateix, lluny de la metafísica i de l'especulació germàniques, tan nocives sovint i casi sempre divergents de la realitat. Ja veurèu al fer el balanç del Romanticisme com els resultats satisfieren abastament aqueix programa.

Que'l salt fòu pronunciat de l'Ingres a Delacroix ens ho diuen els museus amb les obres romàntiques que guarden, però ens ho diu molt més clarament l'història en dos fets de desorientació significatius: l'hostilitat del públic i de la crítica i el falç romanticisme d'innombrables artistes que trahiren, conscientment o no, aquell nou ideal.

El públic en massa combaté als romàntics amb el mateix lexic i amb la mateixa sanya que'l públic modern combaté els darrers atreviments pictòrics. Les teles dels Delacroix, Decamps, Déveria, Champmartin, Boulanger, Roqueplan, etc., eren titllades de bocet esgarriós; aquests pintors eren considerats com a adoradors de lo lleig. Els crítics no demostraren pas millor comprensió de la nova escola, malgrat l'esperit lliberal i ample que l'informava: trobaven aquesta pintura peresosa, quelcom més treballada que un esbós però menys que un quadre. Aquell gruix de pasta tan uniforme i ric de les teles den Decamps, semblava abusi, feia dir als crítics ironistes que aqueixes teles s'apreciaven millor de perfil que de front. Tots aquests pintors eren constantment refusats en els salons com anarquistes, demolidors, barbres i provocadors. De tota la crítica parisenca sols se posaren resoltament al costat del Romanticisme en T. Gauthier, en Beaudelaire, en P. Mautz, en Thoré i en P. Haussard; ocasionalment, en Ch. Blanc, en Ch. Lenormant i en W. Tenint. Es de remarcar, encara, que els millors advocats del Romanticisme ne parlen sovint amb més entusiasme snobistic que comprensiu.

Com deiem en nostre esmentat capítol IV, el Romanticisme fou la soca que florí en nombroses branques com és ara el bodegomisme, els petits gèneres, el paisatge, l'orientalisme, etc., totes interessants. Emprò al ensemes brotaven les branques torques, les branques del sentimentalisme, del *genre troubadour*, de la «pintura fatal», de la pintura moralisadora, ocultista, satanista i pintoresca, falsificacions totes elles importades pels alemanys que concorrien als salons parisiens i que aixís s'havien assimilat les idees romàntiques. Aqueix deplorable romanticisme conquistà la burgesia i a són torn acaparà la denominació; aqueix és el romanticisme que actualment se coneix. D'aleshores és la creació d'aqueix tipu de romàntic de cabells negres llars rinxolats, barba en punta i ulls allargats horitzontalment i amb pupila moribonda. En Lleó Rosenthal (2) descriu aixís algun d'aquests quadres:

«En J. Guichard pintà *La mauvaise pensée* que representava un miserable armat d'un ganivet, inspirat pel dimoni. *La pensée du Ciel*, un monjo extasiat. *Le rêve d'amour* (museu de Lyon): al costat d'una odalisca ador-

mida un jove romàntic hi està somniant imatges voluptuoses mentres que un musulmà gelós s'apresta a matarlo amb un punyal. En A. de Lehmund, en una litografia s'esforçava per a espresar misterioses impressions suggerides per la música»

La recerca de lo pintoresc també provocà entre altres manies la de la decoració exacta i rica, prodigant els utensilis, armes, mobles i tota la quincalla arqueològica; dispensant-se de talent molts d'aquests pintors amb sols omplir la tela de detalls d'aquesta calanya. Larivière i Steuben feren aixís prodigis d'estultícia. Se pot dir que d'aquesta fetxa (1830) arrenca l'afició a col·leccionar antiguitats. Aqueixa pintura ignora per complert les lleis colorístiques que són essencials en el Romanticisme. Es una pintura negra o colorinista o tarada amb els dos defectes alhora.

Les exageracions gratuïtes de lo superficial de la doctrina romàntica contribuir a desacreditar el romanticisme, quins conreuadors ja havien sempre sigut escassos, i, malgrat l'influència considerable que tingué, el públic d'aquella hora el jutjà com un sarrampió. En 1848 el mateix Delacroix abominava de l'apelatiu, i en Gauthier refusava un mot «que les disputes de escola havien tornat ridícul». Els artistes que per manca de talent o per fatiga no trobaven llur compte en el Romanticisme, ne desertaven. La pintura romàntica de 1835 no té ja res que veure amb el verdader romanticisme del 1820; i aixís s'extingueix la revolució romàntica en la agitació de les

noves escoles que ella mateixa engendrà.

Les arts plàstiques i la guerra europea a Barcelona

Un altra de les ventatges de la nostra neutralitat en l'actual conflicte armat de les grans potències europees és la misèria que a passes de gegant va invadint totes les esferes productores, entre les quals s'hi ha de comptar als artistes, ara quelcom olvidats, talment com si el llur esforç sigués d'inferior qualitat o de menor utilitat que'l del traginer o del manobra. Aquest olvit s'ha posat de manifest en ocasió de la promoció d'obres públiques; cap d'elles de caràcter artístic.

L'artista espanyol, i molt particularment l'artista català, escaçament remunerat, vivint al dia, al topar amb un obstacle en la seva activitat — malaltia, crisi de treball, etc. — se troba repentinament desprovid de lo essencial per a la sustentació de la seva vida i la dels seus, ni més ni menys que l'obrer despatxat o en pugna amb aquells entrebancs esmentats.

Per a resistir la calamitat, el nostre art se troba no solament desprovid de medis materials, sinó que la seva esperitualitat dèbil és un perill per a la seva vitalitat: la tradició artística de Catalunya, encara que gloriosa i feconda, és tan rescenta, que si no se li don ajuda és probable que sucumbeixi en aqueixa dura proba, i, un cop passada la marfuga, no quedí ja llevat d'aquesta plèiada que avui començava ja a ferse respectar dels forasters i a influir en el desenrotll del bon gust artístic del nostre públic, tan el públic d'*amateurs* com el productor.

La societat d'artistes moderns «Les Arts i els Artistes», que ha sigut la primera de les nostres agrupacions artístiques que s'han percatat de aqueix dolor dels nostres artistes i de la revoltanta indiferència amb que era considerat i que posant-lo al ensemes en paral·lel amb la paupertat artística dels nostres carrers, dels nostres monuments i dels nostres edificis públics, n'ha senyalat la complementació profitosa, no ha perdut un moment per a sol·licitar del nostre Ajuntament i la nostra Diputació la promoció d'obres públiques de caràcter artístic.

An aqueix fi «Les Arts i els Artistes» ha rebut l'adhesió i la firma de tots els presidents de les agrupacions artístiques de Barcelona i ha fet els treballs i passos necessaris per a que la justa sol·licitud dels artistes catalans no naufragui com tantes altres en l'Oceà procelós de les tramitacions i de l'apassionament polític.

Confiem en que els nostres diputats i regidors sabrán concedir tota l'importància an aqueixa demanda dels artistes, trovant els crèdits necessaris, encara que siga per medis extraordinaris si'ls pressupostos actuals no donen marge suficient; al cap i a la fi aquests seràn diners ben empleats tan pel fi a que es dedicarien com perquè aquests treballs artístics se haurien d'escometre necessàriament més endavant si ara no's feia.

Per a la bona aplicació d'aquests crèdits creiem que les diferents agrupacions artístiques beneficiadores dels encàrrecs que l'Ajuntament i la Diputació els hi fessin, cuidarien de nomenar d'entre'ls llurs associats els més solvents artísticament i alhora més necessitats, a fi de que la nostra generació, com totes les que s'ho valen, deixés en les pedres de la ciutat el record indestructible de la seva idealitat naixenta, la primera fita del ressorgiment nacional; a fi de que l'època malestruga devingui feconda i no se suprimexi ni interrompi el nostre desvetllament.

(1) *La Peinture Romantique sous la monarchie de Juillet*. Gazette des Beaux Arts, 1912. — Número de Febrer.

(2) Obra. cit. Febrer, Març i Septembre, 1912.

L'ART DECORATIF

REVUE DE L'ART ANCIEN & DE LA VIE ARTISTIQUE MODERNE

==== Directeur: FERNAND ROCHES =====

Administration & Redaction: 67, Rue de Seine - PARIS

.....
Cada semestre de L'ART DECORATIF forma un magnific volum de més de 300 pàgines amb més de 300 il·lustracions.

□ L'ART DECORATIF publica en cada número una làmina fora text en colors propia per a encadrarla. □

PREU DE SUBSCRIPCIÓ: { França Un any: 22 fr.; sis mesos: 12 fr.
Estranger Un any: 28 fr.; sis mesos: 15 fr.

Feu circular REVISTA NOVA

MARCS I GRAVATS
ASSORTIT INTERMINABLE

LA PINACOTECA

Corts Catalanes, 644-BARCELONA

NINGÚ POT DECORAR AMB
GUST LES SEVES PARETS
SENSE VISITAR AQUESTA CASA

UN ALTRUISTA

— Ep! Què feu boi aturat aquí sota....
que no ho veïeu que puc caure i esclafarvos!....

(Simplicissimus, Munic)

P. REIG I FILL
CONSTRUCTORS DE MOBLES

CASA FUNDADA EN 1852

PROVEIDORS DE LA REIAL CASA

DESPATX
EXPOSICIO I VENDA
R de Catalunya 23

TALLERS
UNIVERSITAT 21
BARCELONA

